

Początkowo miejscowość istniała jako dwór królewski. Według Księgi grodzieńskiej z 1558 roku większość wielkksiążęcych chłopów-ogrodników na dworze Łabna i okolicznych wsiach stanowili prawosławni chłopci, co można odczytać po imionach: Trachim, Onufry, Chariton, Panas, Nikita, Senka, Hama, Demjan, Polikarp, Tymoteusz, Pankrat, Danila, Parfenti. Spotykały się jednak również imiona katolickie – Stanisław, Bartłomiej, Maciej. † W 1715 roku król August II, „chcąc, by chwała Boża mnożyła się w jego poddanych”, założył unicką parafię w Łabnie. Do tej pory miejscowi chłopci należeli do parafii cerkwi katedralnej w Grodnie (chodzi o Preczyszczeńską cerkiew), wybierali się tam niezwykle rzadko, przychodzili na świat i umierali bez odpowiednich obrzędów kościelnych, „pozostając prawie bez wiedzy o Bogu, swoim Stwórcy”. Grodzieński ekonomista Maciej Grabowski zbudował świątynię na kilku opuszczonych działkach łabnowskich chłopów-ogrodników, a król obdarzył ją pięcioma włókami ziemi w Nowosiółkach, Koniuchach i pod samym miastem. Pierwszym proboszczem w Łabnie był ks. Piotr Gubiński. W skład parafii wchodziły wsie Łabno (inaczej Podłabienie), Ogrodniki (obecnie Łabno-Ogrodniki), Nowosiółki, Koniuchy, Bohatery-Polne, Naumowicze i Sołowje, Adamowicze (tu grekokatolicka była tylko niewielka część ludności) i Prokopowicze.

W 1804 roku postawiona za czasów Augusta II cerkiew jeszcze istniała. Była to niewielka drewniana świątynia, kryta gontem, z jedną małą wieżyczką nad główną fasadą i 4 oknami. Wokół nadal chowano zmarłych, ponieważ oddzielny teren pod cmentarz nie został jeszcze przydzielony. W świątyni znajdowały się 3 ołtarze z ikonami Trójcy Świętej, Matki Bożej i Bożego Narodzenia. Książki były tradycji wschodniosłowiańskiej: służebnik drukowany w Supraślu, Octoechos, Ewangelia, Trebnik i Psalterz. Proboszczem w kościele był Justyn Miedziajewski, bazylianin. Parafia unicka Łabna formalnie należała do parafii rzymskokatolickiej w Adamowiczach.

Po przyłączeniu unitów do prawosławia w 1875 roku na miejscu starej cerkwi wzniesiono murowaną Pokrowską cerkiew. Stało się to około 1882 roku. Cerkiew była typową budową z okresu Murawjowa, tak zwaną „murawjówką” z wieżą- dzwonnica i główną czworokątną objętością. Można przypuszczać, że ostatecznie budowę świątyni zakończono około 1887 roku. Wiadomo, że na budowę przeznaczono 6929 rubli, a pracami kierował członek Komitetu techniczno-budowlanego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Żyber.

Po dekrete o tolerancji religijnej z 1905 roku większość ludności szybko przeszła na katolicyzm, jednak parafia prawosławna utrzymywała się jeszcze do 1915 roku. Wtedy Niemcy okupujący nasze ziemie zrobili w budynku magazyn. W takim stanie stał przez ponad 10 lat, aż do roku 1929, gdy powstała parafia katolicka z kościołem Matki Bożej Różańcowej. Obecnie parafia należy do dekanatu Sopoćkinie diecezji grodzieńskiej.

Jednym z najciekawszych miejsc w parafii jest cmentarz. Pochowani są tu księża różnych wyznań oraz parafianie – prawosławni i katolicy. Jednym z ciekawszych grobów jest grób Jakuba Gieysztora (zmarł w 1872 roku), ostatniego grekokatolickiego dziekana dekanatu Augustów. Można powiedzieć, że był to ostatni oficjalny kierownik kościoła unickiego na Białorusi aż do końca XX wieku.